

Súd: Okresný súd Žilina
Spisová značka: 2Csp/12/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6122395530
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 01. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Marcela Karman
ECLI: ECLI:SK:OSZA:2024:6122395530.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Žilina v konaní pred sudkyňou Mgr. Marcelou Karman v právnom spore žalobcu: MINIHOTOVOST, SE, IČ: 04 355 211, so sídlom T. G. Masaryka 2392/17, 690 02 Břeclav, Česká republika, právne zastúpený Mgr. Zuzana Bírová, advokátka so sídlom Americká 2, 831 02 Bratislava – mestská časť Nové Mesto, IČO: 30 849 837, proti žalovanému: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. D. XXXX/XX, XXX XX E., štátny občan SR, o zaplatenie 350 Eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

- I. Súd žalobu v celom rozsahu zamieťa.
- II. Žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Žalobou doručanou Okresnému súdu Banská Bystrica dňa 15.08.2022 a postúpenou tunajšiemu súdu dňa 17.03.2023, sa žalobca domáhal vydania súdneho rozhodnutia, ktorým by súd zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 350 EUR spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 350 Eur od 21.09.2019 do zaplatenia a na zaplatenie nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 12,- Eur.

2. Žalobu žalobca skutkovo odôvodnil tým, že žalobca je právnická osoba, žalovaný je fyzická osoba. Žalovaný sa prostredníctvom webovej stránky F. registroval a požiadal žalobcu o poskytnutie úveru vo výške 350,00 EUR. Pri registrácii uviedol svoje údaje: A. B., G. XXXXXXXXXXXX, bytom C. D. XXXX/XX, XXXXX E.

H. registrácii a odoslaním žiadosti o poskytnutie úveru žalovaný zároveň potvrdil, že súhlasí so Smlouvou o úvere, ako aj všeobecnými podmínkami poskytnutí úveru (ďalej len "VPPÚ") a zároveň potvrdil, že údaje ktoré žalobcovi ako veriteľovi poskytol sú pravdivé a úplné. Na základe Smlouvy o úvere č. 566687 zo dňa 16.8.2019 uzatvorenej podľa § 2390 a nasl. zákona č. 89/2012 Sb. Občanský zákoník a zákona č. 145/2010 Sb. o spotřebitelském úveru v znení neskorších predpisov žalobca, ako veriteľ, poskytol žalovanému, ako dlžníkovi, úver vo výške 350,00 EUR, ktorý sa žalovaný zaviazal vrátiť spolu s celkovými nákladmi spojenými s úverom vo výške 100,00 EUR a to do 28 dní odo dňa poskytnutia úveru. V zmysle Smlouvy o úvere č. 566687 sú celkové náklady spojené s úverom tvorené výlučne odplatom, čo predstavuje sumu vo výške 100,00 EUR. Vzhľadom na to, že žalovaný neplnil riadne a včas svoj záväzok v zmysle uzatvorenej Smlouvy o úvere, stal sa jeho dlh splatným, a to dňom 13.9.2019. V zmysle bodu IV. Smlouvy a čl.19. VPPÚ je veriteľ oprávnený upozorniť spotrebiteľa na omeškanie so splátkou úveru, a to buď e-mailom alebo sms správou alebo písomne. Veriteľ je oprávnený požadovať od spotrebiteľa vo forme zmluvnej pokuty paušálnu náhradu nákladov spojenú s upomienkou vo výške 3 EUR za každú upomienku. Žalobca vyzýval žalovaného na úhradu jeho záväzku prostredníctvom upomienok zasielaných formou SMS-správ alebo emailov. Na upomienky nereagoval, telefonicky sa

nám s ním nepodarilo skontaktovať. Zaslané boli 4 upomienky v súlade s dohodnutými VPPÚ a tým pádom vznikla žalovanému povinnosť uhradiť žalobcovi 12,00 EUR za zaslané upomienky. V prílohe žalobca priložil 4 upomienky, ktoré boli zaslané 16.9.2019, 17.9.2019, 20.7.2022, 20.7.2022 žalovanému e-mailom v súlade so Smlouvou o úvere ako VPPÚ. Upomienky zaslané e-mailom boli zaslané v súlade s ustanovením čl. 4 zmluvy o úvere v zmysle ktorého „Spotrebiteľ dáva výslovný súhlas k tomu, aby mu Veriteľ zasielal upomienky formou SMS alebo emailovej správy na mobilné telefóny alebo e-mailové adresy. Žalovaný bol vyzvaný na zaplatenie nároku dňa 1.7.2022, tento návrh je teda prípustný v súlade s ustanovením § 3 ods. 6 písm. d) zákona 307/2016 Z.z. zákona o upomínacom konaní a o doplnení niektorých zákonov. Dňa 1.6.2022 bola žalovanému prostredníctvom právneho zástupcu zaslaná písomná výzva na úhradu dlhu. Žalobca si v zmysle nariadenia vlády ČR č. 351/2013 Sb. v znení neskorších predpisov uplatňuje voči žalovanému zákonný úrok z omeškania. Žalobca je zapísaný do obchodného registra Českej republiky a má registrované sídlo v Českej republike. Žalobca je nositeľom povolenia na poskytovanie spotrebiteľských úverov v Českej republike, ktoré mu udelila Česká národná banka, ktorej výlučnému dohľadu podlieha. Žalobca a žalovaný uzavreli zmluvu o úvere v českom jazyku a podľa právneho poriadku Českej republiky, na ktorý v zmluve o úvere nielen odkázali, ale na použitie ktorého sa aj dohodli. Aplikácia českého právneho poriadku v danom prípade nie je a ani nemôže byť pre žalovaného ako spotrebiteľa menej výhodná. Ide totiž o poskytnutie spotrebiteľského úveru, pričom právna úprava poskytovania spotrebiteľských úverov je v EÚ plne harmonizovaná v podobe smernice 2008/48/ES (ďalej len "Smernica"). Podľa recitálu č. 9 Smernice úplná harmonizácia je potrebná na to, aby sa všetkým spotrebiteľom v Spoločenstve zabezpečila vysoká a rovnocenná úroveň ochrany ich záujmov a aby sa vytvoril skutočný vnútorný trh. Členské štáty by preto nemali mať možnosť zachovať alebo zaviesť iné vnútroštátne ustanovenia ako ustanovenia tejto smernice. To teda znamená, že Smernica predstavuje koncept úplného zakomponovania do národných poriadkov členských štátov, a nie akýsi minimálny štandard ochrany. V tomto zmysle teda právna ochrana v prípade zmlúv o spotrebiteľskom úvere musí byť v každom členskom štáte EÚ rovnaká. Dotýka sa to teda celého rozsahu žalovaného nároku, a to vrátane jeho príslušenstva, pretože v zmysle čl. 10 ods. 2 písm. d), f) a l) špecifikácia istiny, úroku a ďalších poplatkov a aj úrokov z omeškania sú povinnou obsahovou náležitosťou každej zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Na základe uvedeného je teda súd povinný aplikovať vo veci české právo v oblasti poskytovania spotrebiteľských úverov a podľa neho posúdiť žalovaný nárok.

3. Okresný súd Banská Bystrica výzvou zo dňa 05.09.2022 (č. I. 17 spisu) vyzval žalobcu na oznámenie, či súhlasí s vydaním platobného rozkazu v časti, ktorej nie je rozpor s právnym poriadkom SR. Súd konštatoval, že žalobcovi nevznikol nárok na náklady spojené s uplatnením pohľadávky v celkovej výške 12,00 Eur. Súd je toho názoru, že dojednanie o nákladoch spojených s uplatnením pohľadávky v čl. IV predloženej zmluvy je neprijateľnou podmienkou v spotrebiteľskej zmluve, pretože je objektívne spôsobilé spôsobiť značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Zároveň poukázal na skutočnosť, že žalobca si uplatňuje v časti úrokov z omeškania právo, ktoré je v zjavnom rozpore s právnymi predpismi SR.

4. Podľa § 8 ods. 1 zákona č. 307/2016 Z. z. o upomínacom konaní a o doplnení niektorých zákonov (ďalej len „ZoUK“), ak sa návrhom uplatňuje nárok, ktorý je sčasti v rozpore s právnymi predpismi, súd vyzve žalobcu, aby v lehote piatich pracovných dní od doručenia výzvy uviedol, či súhlasí s vydaním platobného rozkazu v časti, ktorej sa rozpor netýka. Ak tak žalobca urobí, platí, že vo zvyšnej časti vzal návrh späť a konanie sa v tejto časti zastavilo. O tomto následku súd strany upovedomí.

5. Žalovaný podaním doručeným v upomínacom konaní (č. I. 21 spisu) súhlasil s vydaním platobného rozkazu v zmysle výzvy zo dňa 05.09.2022. Predmetom konania po späťvzatí nároku v časti v zmysle § 8 ods. 1 ZoUK tak zostalo zaplatenie istiny 350 eur a úroku z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 350 eur od 21.09.2019 do zaplatenia.

6. Žaloba spolu s prílohami a poučením bola žalovanému doručená postupom podľa § 116 ods. 1, 2 CSP. Žalovaný sa k podanému žalobnému návrhu žiadnym spôsobom nevyjadril.

7. Súd v predmetnej veci nariadil pojednávanie na 18.01.2024, na ktorom vec prejednal a rozhodol v neprítomnosti strán sporu a právnej zástupkyne žalobcu, ktorá svoju neúčast' na pojednávaní ospravedlnila v podaní doručenom súdu dňa 05.01.2024.

8. Súd na pojednávaní vykonal dokazovanie oboznámením listinných dôkazov a vec posúdil podľa nižšie citovaných zákonných ustanovení:

9. Podľa čl. 17 ods. 1 Nariadenia Európskeho Parlamentu a Rady (EÚ) č. 1215/2012, (ďalej aj ako „Brusel I“), „Vo veciach týkajúcich sa zmluvy uzavretej spotrebiteľom na účely, ktoré nie je možné považovať za súčasť jeho podnikania alebo povolania, sa právomoc určí podľa tohto oddielu, pričom nie sú dotknuté ustanovenia článku 6 a článku 7 bodu 5, ak ide:

a) o zmluvu o predaji tovaru na splátky;

b) o zmluvu o úvere splatnom v splátkach alebo zmluvu o akejkoľvek inej forme úveru, ktorým sa má financovať predaj tovaru, alebo

c) vo všetkých ostatných prípadoch o zmluvu uzavretú s účastníkom, ktorý obchoduje alebo podniká v členskom štáte bydliska spotrebiteľa alebo akýmkoľvek spôsobom smeruje takéto činnosti do tohto členského štátu alebo do viacerých štátov vrátane tohto členského štátu, a zmluva spadá do rozsahu týchto činností.“

10. Podľa čl. 18 ods. 2 Nariadenia Brusel I: „Druhý účastník zmluvy môže žalovať spotrebiteľa len na súdoch členského štátu, v ktorom má spotrebiteľ bydlisko.“

11. V súlade s vyššie citovanými ustanoveniami súd dospel k záveru, že v predmetnej veci je daná právomoc slovenského súdu. Vzhľadom na skutočnosť, že predmetom sporu je zmluvný vzťah s cudzím prvkom, sa súd zaoberal rozhodným právom, ktoré je potrebné v spore aplikovať.

12. Podľa čl. 3 NARIADENIA EURÓPSKEHO PARLAMENTU A RADY (ES) č. 593/2008 zo 17. júna 2008 o rozhodnom práve pre zmluvné záväzky (ďalej aj ako „Nariadenie Rím I“), „Zmluva sa spravuje právnym poriadkom, ktorý si zvolia zmluvné strany. Voľba musí byť urobená výslovnne alebo jasne preukázaná ustanoveniami zmluvy alebo okolnosťami prípadu. Zmluvné strany si môžu zvoliť právny poriadok, ktorým sa bude spravovať celá zmluva alebo len jej časť.“

13. Podľa čl. 6 ods. 1 Nariadenia Rím I.: „Bez toho, aby boli dotknuté články 5 a 7, zmluva uzavretá fyzickou osobou na účel, ktorý sa môže považovať za patriaci do oblasti mimo jej predmetu činnosti alebo výkonu povolania (ďalej len „spotrebiteľ“), s inou osobou, ktorá koná v rámci svojho predmetu činnosti alebo výkonu povolania (ďalej len „podnikateľ“), sa spravuje právnym poriadkom krajiny obvyklého pobytu spotrebiteľa za predpokladu, že podnikateľ:

a) vykonáva svoju obchodnú alebo podnikateľskú činnosť v krajine obvyklého pobytu spotrebiteľa alebo

b) akýmkoľvek spôsobom smeruje takú činnosť na túto krajinu alebo niekoľko krajín vrátane tejto krajiny a zmluva patrí do rozsahu tejto činnosti.“

14. Z obsahu zmluvy síce vyplýva, že bola uzatvorená podľa právneho poriadku Českej republiky, avšak zmluva neobsahuje výslovné a jasné určenie voľby práva, ktoré mali možnosť ovplyvniť obe zmluvné strany (tzn. kedy by sa jednalo o jasnú dohodu oboch zmluvných strán, ktorú mohli tieto zmluvné strany ovplyvniť). Dojednanie o rozhodnom práve sa totiž nachádza len vo všeobecných podmienkach, ktoré boli prílohou zmluvy o úvere, pričom boli vyhotovené pred kontraktáciou zmluvných strán týkajúcej sa predmetnej zmluvy o úvere, spotrebiteľ preto nemal reálnu možnosť ovplyvniť voľbu rozhodného práva, a preto takéto určenie rozhodného práva nie je možné považovať za voľbu podľa čl. 6 ods. 2 Nariadenia Rím I. Samotný odkaz v zmluve na zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník a zákon č. 257/2016 Sb., o spotrebiteľskom úvere podľa názoru súdu nepredstavuje výslovnú dohodu o voľbe práva. K tomu súd uvádza, že nie je z obsahu uvedenej zmluvy s poukazom na predložené Všeobecné podmienky poskytnutí úveru (čl. 9 spisu) zrejmé, či žalovaný mal možnosť ovplyvniť obsah takto uzatvorenej „dohody“, keď podľa Všeobecných podmienok poskytnutí úveru sa na právne vzťahy založené Smlouvou o úveru použijú ustanovenia právneho poriadku Českej republiky (bod 04 Všeobecných podmienok poskytnutí úveru). Je len málo pravdepodobné, aby došlo k uzatvoreniu zmluvy medzi veriteľom a dlžníkom, ktorá zmluva priamo odkazuje na predmetné obchodné podmienky, od ktorých by sa v tak podstatnej časti na žiadosť žalovaného mohli zmluvné strany odchyliť. V konaní nebolo preukázané platné uzatvorenie dohody o voľbe práva, ktoré by mali možnosť ovplyvniť obe zmluvné strany. Podľa čl. 6 ods. 2 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 593/2008 o rozhodnom práve pre zmluvné záväzky (Rím I), bez ohľadu na odsek 1 si strany môžu v súlade s článkom 3 zvoliť rozhodné právo pre zmluvu, ktorá spĺňa požiadavky odseku 1. Takáto voľba rozhodného práva však nesmie zbaviť spotrebiteľa ochrany, ktorú mu poskytujú také ustanovenia, od ktorých sa nemožno odchyliť dohodou podľa práva, ktoré by v

prípade absencie voľby bolo na základe odseku 1 rozhodným. Súd teda s poukazom na článok 6 ods. 1 Nariadenia Rím I. ustálil, že zmluva medzi žalobcom a žalovaným sa spravuje právnym poriadkom krajiny obvyklého pobytu spotrebiteľa (Slovenská republika), pretože podnikateľ – žalobca, svoju činnosť smeruje na túto krajinu. Súd preto následne vychádzal z noriem slovenského práva.

15. Podľa § 1 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov účinný v čase uzatvorenia zmluvy (ďalej len „ZoSÚ“), tento zákon upravuje práva a povinnosti súvisiace s poskytovaním spotrebiteľského úveru na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, podmienky poskytovania spotrebiteľského úveru, náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, spôsob výpočtu celkových nákladov spotrebiteľa spojených s poskytovaním spotrebiteľského úveru a ďalšie opatrenia na ochranu spotrebiteľa.

16. Podľa ust. § 1 ods. 3 písm. l) ZoSÚ v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy, spotrebiteľským úverom nie sú: úver, ktorý sa musí splatiť v lehote nepresahujúcej tri mesiace.

17. Podľa § 2 ZoSÚ v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy, na účely tohto zákona sa rozumie podľa písm. a) spotrebiteľom fyzická osoba, ktorá nekoná v rámci predmetu svojho podnikania alebo povolania, podľa písm. b) veriteľom fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá ponúka alebo poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti, podľa písm. c) iným veriteľom právnická osoba, ktorá v rámci svojho podnikania ponúka alebo poskytuje úvery alebo pôžičky, ktoré spĺňajú aspoň jednu z podmienok uvedených v § 1 ods. 3 písm. f) a l), pričom tieto úvery alebo pôžičky nespĺňajú žiadnu z podmienok uvedených v § 1 ods. 3 písm. a), b), d), e), g) až k) a m) až r); za iného veriteľa sa nepovažuje banka, pobočka zahraničnej banky a finančná inštitúcia podľa osobitného predpisu, ktorá má povolenie na činnosť udelené Národnou bankou Slovenska.

18. Podľa § 11 ods. 3 ZoSÚ v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy, ak osoba bez povolenia poskytne peňažné prostriedky, ktoré by inak boli spotrebiteľským úverom, uzatvorená zmluva je neplatná. Ak vznikne spotrebiteľovi povinnosť vydať poskytnuté finančné plnenie, osoba podľa prvej vety je povinná umožniť spotrebiteľovi uhradiť len skutočne poskytnuté finančné plnenie v splátkach a lehote, ktorá však nesmie byť kratšia ako lehota, v ktorej by mal spotrebiteľ vrátiť finančné plnenie, ak by neexistoval dôvod neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere; tým nie je dotknuté právo zmluvných strán dohodnúť sa na dlhšej lehote na vrátenie poskytnutého finančného plnenia a právo spotrebiteľa vrátiť poskytnuté finančné plnenie naraz alebo v splátkach v lehote kratšej, ako bola dohodnutá v zmluve podľa prvej vety.

19. Podľa § 20 ods. 1 ZoSÚ v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy, veriteľ je oprávnený ponúkať a poskytovať spotrebiteľské úvery len na základe povolenia udeleného Národnou bankou Slovenska, a to v závislosti od udeleného povolenia v tomto rozsahu:

- a) bez obmedzenia rozsahu poskytovania spotrebiteľských úverov podľa § 20a alebo
- b) v obmedzenom rozsahu poskytovania spotrebiteľských úverov podľa § 20b.

20. Podľa § 24 ods. 1 ZoSÚ v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy, na iných veriteľov a na zmluvy o úvere alebo pôžičke, ktoré nie sú spotrebiteľským úverom a ktoré sú poskytované inými veriteľmi spotrebiteľom, sa vzťahujú ustanovenia § 1 ods. 2 druhá veta, § 2, 3, 4, 6, § 7 ods. 1, 2, 16 až 42, § 8, 8a, § 9 ods. 1, ods. 2 písm. a) až z), ods. 9 až 11, § 11, 12, 14, 16, 17, 19, § 20 ods. 2 až 8, § 23 a 25.

21. Podľa § 24 ods. 2 ZoSÚ v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy, iný veriteľ je oprávnený ponúkať a poskytovať úver alebo pôžičku, ktoré nie sú spotrebiteľským úverom a ktoré sú poskytované inými veriteľmi spotrebiteľom, len na základe povolenia pre iného veriteľa udeleného Národnou bankou Slovenska.

22. Podľa § 657 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej aj ako „občiansky zákonník“), zmluvou o pôžičke prenecháva veriteľ dlžníkovi veci určené podľa druhu, najmä peniaze, a dlžník sa zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu.

23. V zmysle § 39 Občianskeho zákonníka, neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

24. Podľa § 54a Občianskeho zákonníka, premlčané právo zo spotrebiteľskej zmluvy nemožno vymáhať a ani ho platne zabezpečiť; ustanovenie § 151j ods. 2 tým nie je dotknuté. Zmeniť obsah premlčaného práva zo spotrebiteľskej zmluvy, nahradiť ho novým právom alebo obnoviť jeho vymáhateľnosť možno len na základe právneho úkonu dlžníka, ktorý o premlčaní vedel.

25. Podľa § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka, právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

26. Podľa § 100 ods. 2 Občianskeho zákonníka, premlčujú sa všetky majetkové práva s výnimkou vlastníckeho práva. Tým nie je dotknuté ustanovenie § 105. Záložné práva sa nepremlčujú skôr, než zabezpečená pohľadávka.

27. Podľa § 101 Občianskeho zákonníka, pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

28. Podľa § 107 ods. 1,2 Občianskeho zákonníka právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za 10 rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

29. Zo spisového materiálu súd zistil, že žalobca a žalovaný uzatvorili dňa 16.08.2019 Smluvu o úvere č. 566687 (č. l. 13 spisu) na diaľku, prostredníctvom internetovej komunikácie, zmluvu o úvere podľa zákona č. 89/2012 Občiansky zákoník a zákona č.257/2016 Sb. o spotrebiteľskom úvere, t.j. podľa práva Českej republiky. Na základe tejto zmluvy sa veriteľ zaviazal na žiadosť spotrebiteľa poskytnúť spotrebiteľovi peňažné prostriedky ako bezúčelový peňažný úver a spotrebiteľ sa zaviazal úver vrátiť a zaplatiť veriteľovi odmenu ako odplatu za poskytnutie úveru a prípadne všetky ďalšie platby, ktoré podľa tejto zmluvy súvisia s úverom ku dňu splatnosti úveru na bankový účet veriteľa. Suma úveru bola vo výške 350 Eur, spôsob platby bezhotovostne na účet uvedený v záhlaví zmluvy, úroková sadzba 0 %, poplatok za poskytnutie úveru 100 Eur, deň splatnosti 13.09.2019. Celková čiastka, ktorú mal spotrebiteľ zaplatiť, predstavuje sumu 450 eur. Spotrebiteľ pri podpise zmluvy vzal na vedomie, že výška RPSN (rozumej RPMN) je 2547,14 %. Spotrebiteľ sa v zmysle zmluvy zaviazal zaplatiť celkovú čiastku do 14 dní odo dňa poskytnutia úveru na účet veriteľa, špecifikovaný na webovej stránke. Zmluva bola uzavretá na dobu určitú, na dobu 28 dní. Spotrebiteľ uzavretím zmluvy vyhlásil, že súhlasí s obsahom zmluvy, bol pred uzavretím zmluvy oboznámený s všeobecnými podmienkami poskytnutia úveru (ďalej len „VPPÚ“), ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy, nemá k nim žiadne výhrady a zaväzuje sa ich dodržiavať. Okrem úverovej zmluvy žalobca predložil súdu aj Všeobecné podmienky poskytnutí úveru. Ďalej žalobca súdu predložil štyri potvrdenia o upomienkach (č. l. 7 – 8, 12 spisu) zaslané e-mailom a výzvu na okamžité uhradenie dlžoby zo dňa 01.06.2022 (č. l. 5 spisu).

30. Z bodu 10. VPPÚ (č. l. 12 rub spisu) vyplýva, že zmluva je uzavretá vygenerovaním elektronickej verzie spotrebiteľovi v užívateľskom profile spotrebiteľa, a to iba po schválení odoslanej žiadosti o úver spotrebiteľa veriteľom.

31. Z bodu 11 VPPÚ vyplýva, že zmluvou sa veriteľ zaväzuje na žiadosť spotrebiteľa a bez akýchkoľvek ďalších podmienok poskytnúť spotrebiteľovi krátkodobý, bezúčelový úver v lehote, uvedenej v zmluve, prevodom na účet spotrebiteľa, vedený v banke, alebo v pobočke zahraničnej banky so sídlom na území Slovenskej republiky, vkladom na účet spotrebiteľa, zmenkou alebo poštovou poukážkou a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa, spojené s úverom, v lehote, uvedenej v zmluve. Záväzok veriteľa poskytnúť spotrebiteľovi úver je splnený odpísaním čiastky, zodpovedajúcej úveru, z účtu veriteľa, vedeného v banke alebo v pobočke zahraničnej banky, so sídlom na území Slovenskej republiky, uvedeného na webovej stránke, v prospech účtu spotrebiteľa. Veriteľ je oprávnený odmietnuť poskytnutie úveru v prípadoch, keď po uzavretí zmluvy a pred poskytnutím úveru zistí, že spotrebiteľ porušil ktorékoľvek z jeho vyhlásení podľa zmluvy a VPPÚ alebo existuje akákoľvek skutočnosť, spochybňujúca schopnosť spotrebiteľa plniť záväzky zo zmluvy. Ak nastane dôvod na odmietnutie poskytnutia úveru, veriteľ je o odmietnutí poskytnutia úveru povinný informovať spotrebiteľa a súčasne od zmluvy odstúpiť.

32. Z emailových správ zo dňa 16.09.2019, 17.09.2019, 20.07.2022 a 01.07.2022 ako aj z výzvy právneho zástupcu žalobcu zo dňa 01.06.2022 mal súd preukázané, že žalobca žalovaného vyzval na okamžitú úhradu dlžoby pred začatím súdneho konania.

33. Je nutné konštatovať, že žalobca v danom prípade pri uzatváraní predmetnej zmluvy konal v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti, nakoľko z jeho výpisu z obchodného registra vyplýva, že predmetom jeho činnosti je okrem iného poskytovanie alebo sprostredkovanie spotrebiteľského úveru. Súd konštatuje, že v zmysle citovaného § 2 písm. c) ZoSÚ, na neho treba hľadieť ako na tzv. iného veriteľa, pretože ide o právnickú osobu, ktorá v rámci svojho podnikania poskytuje úvery, spĺňajúce aspoň jednu z podmienok podľa § 1 ods. 3 c), f) a l) (ide o úver splatný v lehote do 3 mesiacov). Zároveň však ním poskytnutý úver nespĺňa žiadnu z podmienok, uvedených v § 1 ods. 3 písm. a), b), d), e), g) až k) a m) až r) a zároveň nejde o banku, pobočku zahraničnej banky a finančnú inštitúciu podľa osobitného predpisu, ktorá má povolenie na činnosť, udelené Národnou bankou Slovenska. Dlžník zmluvu uzatváral ako spotrebiteľ, keďže sa jedná o fyzickú osobu, ktorá pri uzavieraní predmetnej zmluvy nekonala v rámci svojho podnikania, povolania alebo zamestnania.

34. Súd v zmysle § 185 ods. 2 CSP a § 295 CSP vykonal dôkaz lustráciou vo verejne prístupnom registri Národnej banky Slovenska – webová stránka „subjekty.nbs.sk“ (č.l. 74 spisu) a z tlačovej správy zo dňa 9.8.2018 zistil, že žalobca nemá povolenie na poskytovanie spotrebiteľských úverov a iných úverov a pôžičiek pre spotrebiteľov na území Slovenskej republiky. Z uvedeného vyhlásenia vyplýva aj samotné upozornenie Národnej banky Slovenska pre potencionálnych klientov na činnosť spoločnosti MINIHOTOVOST, SE, ktorá ponúka pôžičky prostredníctvom rôznych internetových stránok bez povolenia Národnej banky Slovenska. Žalobca nemal v čase poskytovania peňažných prostriedkov žalovanému udelené povolenie na poskytovanie spotrebiteľských úverov a iných úverov a pôžičiek na území SR.

35. Žalobca preukázateľne poskytoval spotrebiteľské úvery sústavne a za účelom dosiahnutia zisku. Nakoľko súd mal z vykonaného dokazovania preukázané, že žalobca ku dňu uzavretia zmluvy o úvere nedisponoval povolením na poskytovanie úverov, ktoré nie sú spotrebiteľským úverom ako iný veriteľ, je zmluva o úvere, uzavretá medzi žalobcom a žalovaným, vrátane všeobecných podmienok poskytnutia úveru, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy, v zmysle zákonného ustanovenia § 11 ods. 3 zákona o spotrebiteľských úveroch, neplatná (§ 39 občianskeho zákonníka). Z uvedeného dôvodu žalobcovi neprislúchal nárok na vrátenie poskytnutého úveru, resp. ďalších plnení dojednaných v zmluve o úvere. V tejto súvislosti poukazuje súd aj na právne závery, uvedené v rozsudku Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 24CoCsp/49/2021, Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 5CoCsp/34/2020, Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 11CoCsp/21/2021 a Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 9CoCsP/39/2021.

36. Poskytnutie peňažných prostriedkov žalobcom žalovanému preto nie je z právneho hľadiska úverom ani pôžičkou, ale plnením z neplatného právneho úkonu a takéto plnenie má povahu bezdôvodného obohatenia. S rovnakým záverom sa v obdobnom prípade stotožnil aj Krajský súd v Žiline, v rozhodnutí zo dňa 16.11.2022, sp. zn. 7 CoCsp/54/2022.

37. Už len okrajom súd poukazuje na skutočnosť, že, vzhľadom na neplatnosť uzavretej zmluvy o úvere, by žalobcovi teoreticky prislúchal nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré vzniklo plnením z neplatného právneho úkonu v zmysle zákonného ustanovenia § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Súd však bol v konaní viazaný skutkovým vymedzením žalovaného nároku, uvedeným žalobcom v žalobe. Žalobca jednoznačne skutkovo vymedzil svoj nárok ako nárok na plnenie zo zmluvy o úvere. Súdu preto neprislúchalo skutkovo posúdiť žalobcom žalovaný nárok inak (ako nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia) a prípadne priznať žalované plnenie z iného skutkového dôvodu. Súd zároveň uvádza, že zmena skutkových tvrdení predstavuje zmenu žaloby, ktorá však nie je v spotrebiteľských sporoch prípustná Navyše, aj v prípade posúdenia žalovaného nároku ako nároku z bezdôvodného obohatenia, by bol žalovaný nárok premlčaný, pričom ku premlčaniu, vzhľadom na skutočnosť, že medzi žalobcom a žalovaným vznikol spotrebiteľský právny vzťah, by bol súd povinný prihliadať, v zmysle zákonného ustanovenia § 54a Občianskeho zákonníka, z úradnej povinnosti. Žalobca v konaní netvrdil, kedy presne mali byť žalovanému peňažné prostriedky poskytnuté, produkoval iba skutkové tvrdenia, podľa ktorých mali byť žalovanému poskytnuté peňažné prostriedky na základe zmluvy uzatvorenej dňa 16.08.2019, so splatnosťou dňa 13.09.2019. Žaloba bola na Okresnom súde v Banskej Bystrici podaná dňa 16.08.2022 (č. l. 15 spisu), keď v prípade práva na vydanie bezdôvodného obohatenia plynie v zmysle § 107 ods.

1 občianskeho zákonníka dvojročná premlčacia doba. I napriek nevymedzeným konkrétnym skutkovým tvrdeniam žalobcu o presnom čase poskytnutia peňažných prostriedkov je možné konštatovať, že žaloba bola podaná po uplynutí zákonnej dvojročnej subjektívnej premlčacej lehoty, ktorá skutočnosť vyplýva najmenej z doby, kedy bol žalobca povinný peňažné prostriedky vrátiť (do dňa 13.09.2019). V súvislosti s plynutím premlčacej doby súd poukazuje aj na právny názor Krajského súdu v Nitre, uvedený v uznesení sp. zn. 8CoCsp/23/2021 a Krajského súdu v Trnave, uvedený v rozsudku sp. zn. 11CoCsp/21/2021.

38. V súvislosti s vyššie uvedeným je potrebné poukázať na závery uznesenia Ústavného súdu SR z 11. júna 2019, sp. zn. I. ÚS 246/2019, podľa ktorého: „Pasivita žalovaného v konaní nemôže mať za následok (aplikáciou § 151 ods. 1 a 2 CSP) povinnosť všeobecného súdu priznať akýkoľvek uplatnený nárok. Všeobecný súd nemôže vyvodzovať právne účinky zo zanedbania procesnej povinnosti protistrany poprieť tvrdenia žalobcu, ak žalobca samotný zanedbal svoju povinnosť tvrdenia. Povinnosť strany sporu tvrdiť má pritom kľúčový význam a predstavuje jeden zo základných princípov civilného procesu (čl. 8 CSP – procesné povinnosti a procesné bremená).“

39. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

40. Podľa § 255 ods. 2 CSP ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

41. Hoci žalovaný bol v plnom rozsahu úspešný z dôvodu zamietnutia žaloby v celom rozsahu, nakoľko mu v konaní nemohli vzniknúť vzhľadom na jeho pasivitu žiadne trovy konania, súd mu ich náhradu nepriznal. Priznaním trov konania úspešnej strane v konaní, ktorej trovy konania nevznikli, by vyšší súdny úradník pri rozhodovaní o výške trov konania v súlade s § 262 ods. 2 CSP rozhodol o povinnosti platiť trovy konania vo výške 0 Eur. Aj podľa názoru. Aj podľa názoru Najvyššieho súdu SR zo dňa 26.10.2016, sp. zn. 6Cdo/544/2015, ak úspešnej strane sporu alebo strane, ktorá procesne nezavinila zastavenie konania, preukázateľne v konaní žiadne účelne vynaložené výdavky ako trovy konania nevznikli, súd jej nárok na náhradu trov konania neprizná. S poukazom na tieto skutočnosti, súd ďalej v konaní neaplikuje § 262 ods.2 CSP, podľa ktorého o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Žilina.

Podľa ustanovenia § 125 ods. 1 CSP odvolanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe.

Podľa ustanovenia § 125 ods. 2 CSP podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva.

Podľa ustanovenia § 125 ods. 3 CSP odvolanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

Podľa ustanovenia § 363 CSP v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa ustanovenia § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že
a) neboli splnené procesné podmienky,

- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa ustanovenia § 365 ods. 2 CSP odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa ustanovenia § 366 CSP prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov); ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.